

תת"ע 1998/10/23 - מגן בניה ושיקום בע"מ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 1998-10-23 מדינת ישראל נ' מגן בניה ושיקום בע"מ
תיק חיצוני: 90525882677

לפני מבקשת נגד משיבה	כבוד השופטת, סגנית הנשיא שרית זוכוביצקי-אורי מגן בניה ושיקום בע"מ
מדינת ישראל	

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 08.04.2024.

1. כנגד המבקשת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה שבוצעה ביום 24.12.2022 של נהיגה במהירות מעל למותר בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 שנאכפה באמצעות מצלמת מהירות מסוג א/3.
2. ביום הדיון לא התייצבה המבקשת בבית המשפט ומשכך נשפטה בהעדרה והושת עליה קנס על סך 4,000 ₪.

טענות הצדדים

3. המבקשת טענה כי עקב היותה חברה ברור מאליו שלא היא נהגה ברכב אלא מר איגור ולקוב, כפי שנטען בדיון ביום 08.01.2024.
4. עוד טענה המבקשת כי בעקבות הצהרתה ביום 08.01.2024 אודות הנהג בפועל סברה שהנהג הוא זה שצריך להתייצב.
5. לטענת המשיבה יש לדחות את הבקשה עקב הגשתה ללא תצהיר וכן עקב העובדה שבדיון ביום 08.01.2024 הוזהרה המבקשת כי אם לא תגיע לדיון הבא בעניינה יוכרע דינה בהעדרה.

דיון והכרעה

6. הבקשה הוגשה ללא תצהיר ועל כן דינה להדחות על הסף. למעלה מן הצורך בחנתי את הבקשה לגופה.
7. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך

המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 7.4.2008):

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגינות ההליך הפלילי".

8. לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

9. כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

10. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קבלת ההזמנה לדיון וקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

11. המבקשת לא כפרה בעובדה כי ידעה אודות מועד הדיון, שכן נכחה בדיון ביום 8.1.24 בו הוחלט על דחיית הדיון. טענת המבקשת כי סברה שהנהג בפועל הוא זה שצריך להופיע בפני בית המשפט אינה עולה בקנה אחד עם העובדה שהזוהרה על ידי בית משפט כי אם לא תגיע, יוכרע דינה בהעדרה.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון הומצאה למבקשת כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבותה לדיון.

האם קיים חשש לעיוות דין

אחר נהג ברכב

14. המבקשת טענה כי במועד ביצוע העבירה לא היא נהגה ברכב, שכן מדובר בחברה אלא מר איגור ולקוב.

15. ברע"פ 7709/13 שמעון סאסי נ' מדינת ישראל מיום 28.11.13 קבע בית המשפט העליון:

עמוד 2

"...טענתו לפיה הוא עצמו לא נהג ברכב, איננה מבססת חשש לעיוות דין כלפיו".

16. גם ברע"פ 7018/14 **מיכאל טיטלבאום נ' מדינת ישראל** מיום 30.10.2014 נקבע:

"גם טענתו של המבקש, לפיה ההארכה נדרשת לשם הסבת הדו"חות על שמם של נהגים אחרים שהשתמשו ברכב, אין בכוחה להועיל למבקש, בנסיבות העניין (ראו: רע"פ 1446/14 ריאד נ' מדינת ישראל (26.3.2014); רע"פ 9580/11 יוסף נ' מדינת ישראל (27.12.2011))."

17. טענה זו נבחנה מספר רב של פעמים גם בבית המשפט המחוזי אשר קבע בהחלטותיו כי טענת "אחר נהג ברכב" אינה מבססת חשש לעיוות דין וכי ואין לראות בטענה זו כ"נימוק מיוחד", בהתאם לסעיף 230 לחסד"פ או כטענה שמקימה חשש לעיוות דין אם לא יוארך המועד להישפט (עפ"ת 42642-12-17 **שאול שלום נ' מדינת ישראל** מיום 1.4.2018 (להלן: "**עניין שאול שלום**"), עפ"ת 45391-01-19 **גיא כהן נ' מדינת ישראל** מיום 31.3.2019, עפ"ת 45005-06-18 **הלל רוזנברג נ' מדינת ישראל** מיום 24.12.2018, עפ"ת 51304-09-16 **חי חיים אור גל נ' מדינת ישראל** מיום 3.11.2016).

18. גם במקרים בהם קיימת תשתית ראייתית מוצקה לפיה אדם אחר ביצע את העבירה ולא הנאשם עצמו, זאת בהסתמך על תצהירו של אחר המודה בנהיגה ברכב בזמן ביצוע העבירה שהינה ראייה מוצקה ובעלת משקל, אין קבלת הבקשה בדבר הארכת המועד להישפט מוצדקת (רע"פ 7839/08 **שמעון קורנפלד נ' מדינת ישראל** מיום 10.11.2008; רע"פ 9540/08 **עופר מוסברג נ' מדינת ישראל**, 8.1.2009; רע"פ 8927/07 **סעד אבו עסב נ' מדינת ישראל** מיום 29.1.2008, רע"פ 8626/14 **סמארה נ' מדינת ישראל** מיום 10.2.2015, רע"פ 2754/12 **ביסמוט נ' מדינת ישראל** מיום 19.4.2012, רע"פ 222/13 **מחמוד נ' מדינת ישראל** מיום 17.1.2013).

19. זאת ועוד, כפי שקבע בית המשפט המחוזי (כב' השופטת אריאלי) המדובר בטענת הגנה שכיחה ועל כן, אין מקום להכיר בה, שכן הכרה זו תביא לפתיחת פתח רחב ותפגע בשיקולי מדיניות הנוגעות ביעילות ההליכים בבית המשפט לתעבורה (עניין **שאול שלום**).

על כן, גם אם הוכחה טענת המבקשת כי הדו"ח ניתן במהלך שימושו של אחר ברכב, אין בכך משום עיוות דין המצדיק קבלת הבקשה.

21. בנסיבות אלה איני סבורה כי יגרם לנאשמת עיוות דין אם לא יבוטל פסק הדין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ח' אייר תשפ"ד, 16 מאי 2024, בהעדר הצדדים.

